

Відвідайте наш сайт www.bohdan-books.com і отримайте інформацію,
яка збагатить читацький досвід ваших дітей!

Літературно-художнє видання
Іван Франко
ФАРБОВАНИЙ ЛИС
казка

Головний редактор Богдан Будний
Художник Олег Кіналь
Редактор Ірина Дем'янова

Підписано до друку 29.10.2018. Формат 62х96/16. Папір офсетний.
Гарнітура Chianti. Умовн. друк. арк. 2,20. Умовн. фарбо-відб. 8,80.
Видавництво «Навчальна книга – Богдан»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців,
виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 4221 від 07.12.2011 р.

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бандери, 34а, м.Тернопіль, 46002
Навчальна книга — Богдан, а/с 529, м.Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52 06 07, 52 05 48
office@bohdan-books.com
www.bohdan-books.com

© Навчальна книга — Богдан, 2019
© Олег Кіналь, ілюстрації, 2019

НК БОГДАН

www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-5501-7

9 789661 055017

“КНИГА ПОШТОЮ” А/С 529
м. Тернопіль, 46008
т. (0352) 519797
(067) 3501870, (066) 7271762
mail@bohdan-books.com

м. Тернопіль, т/ф (0352) 520607, 520548
office@bohdan-books.com
м. Київ, т/ф (044) 2968956, (095) 8083279, nk-bohdan@ukr.net
Гуртові продажі: (0352) 430046, (050) 3384520
www.bohdan-books.com, www.bohdan-digital.com

4
ФАРБОВАНИЙ ЛИС

ЧИТАННЯ – це справді цікаво!

написав Іван Франко
намалював Олег Кіналь

ФАРБОВАНИЙ ЛИС

Шановні дорослі!

Любов до читання не виникає зненацька. Для неї потрібно підготувати благодатний ґрунт, посіяти добірне зерно, а потім дбайливо плекати тендітний паросток, поки він не зміцніє та не дасть перші плоди.

твори з однією сюжетною лінією;
невелике коло дійових осіб

короткі твори,
в яких переважають прості речення

прості сюжети; зрозуміла лексика;
поступове ускладнення синтаксичних
конструкцій

складніші, але доступні для
сприйняття сюжети; нова лексика;
образні вислови

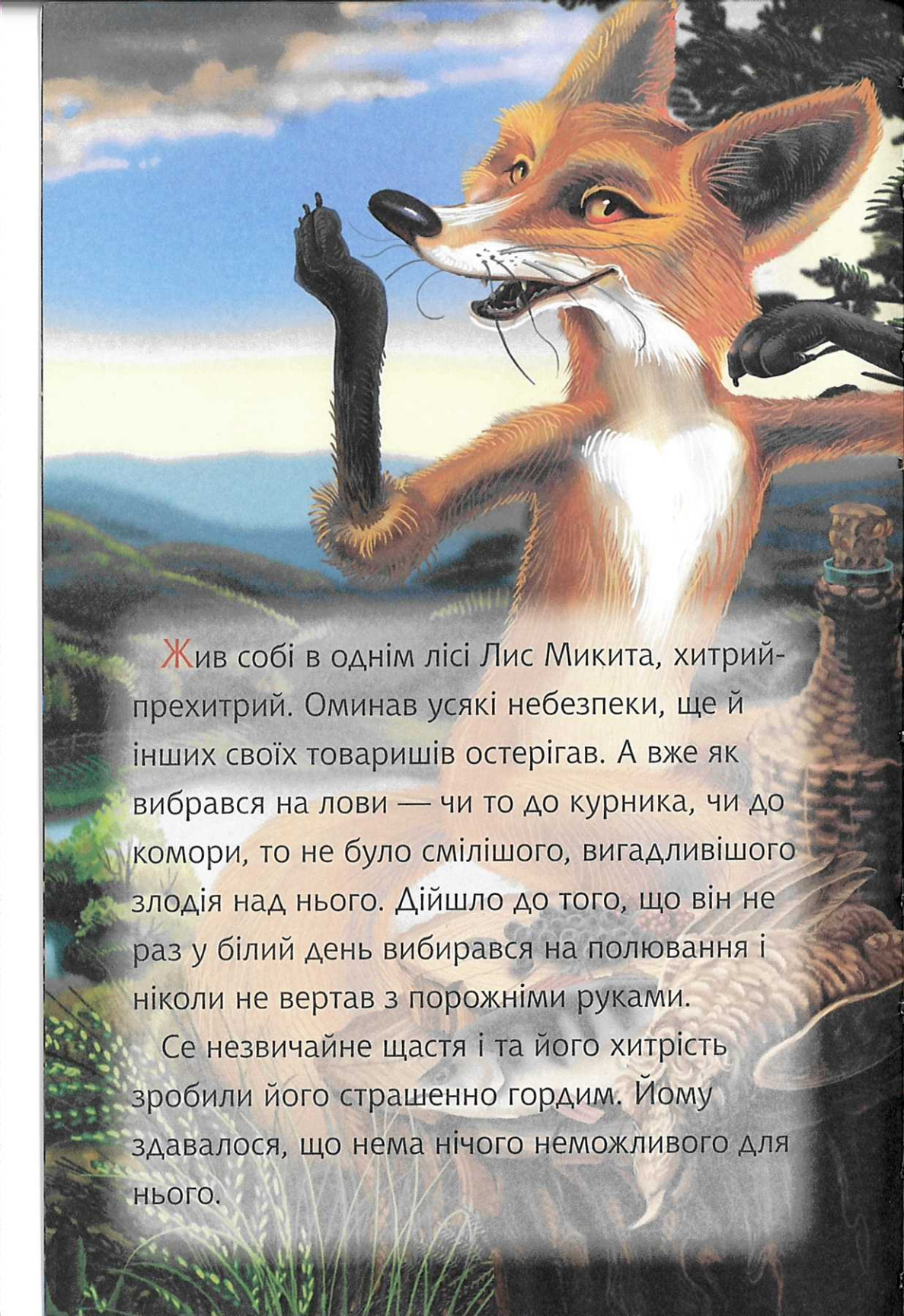
різноманітні за жанром
і тематикою твори для розвитку
пізнавальних інтересів

Серія книг **«Читання – це справді цікаво!»** забезпечить поетапне формування в дітей навички смислового читання через пробудження інтересу, заохочення прагнення читати самостійно, вдосконалення читацьких умінь, розвиток пізнавальних інтересів.

написав Іван Франко
намалював Олєт Кіналь

ФАРБОВАНИЙ МІС

An illustration of a fox with orange fur and a white chest, standing on a rocky outcrop. It is holding up a black, hairy paw with its mouth open as if showing it. The background shows a misty forest landscape with rolling hills and a blue sky with clouds.

Жив собі в однім лісі Лис Микита, хитрий-прехитрий. Оминав усякі небезпеки, ще й інших своїх товаришів остерігав. А вже як вибрався на лови — чи то до курника, чи до комори, то не було смілішого, вигадливішого злодія над нього. Дійшло до того, що він не раз у білий день вибирався на полювання і ніколи не вертав з порожніми руками.

Се незвичайне щастя і та його хитрість зробили його страшенно гордим. Йому здавалося, що нема нічого неможливого для нього.

An illustration of two foxes in a forest. One fox is in the foreground, looking towards the left with a surprised expression. Another fox is partially visible behind it. The forest has tall, thin trees and a squirrel is seen climbing a tree trunk in the background.

— Що ви собі думаєте! — величався він перед товаришами. — Досі я ходив по селах, а завтра в білий день піду до міста і просто з торговиці курку вкраду.

— Ет, не говори дурниць! — стримували його товариші.

— Що, дурниць? Ану, побачите! — сердився Лис.

— Побачимо або й не побачимо. Там пси купами по вулицях ходять, то вже хіба б ти перекинувся в Блоху, щоб тебе не побачили і не роздерли.

— От же побачите, і в Блоху не перекинуся, і не роздеруть мене! — товк своє Лис.

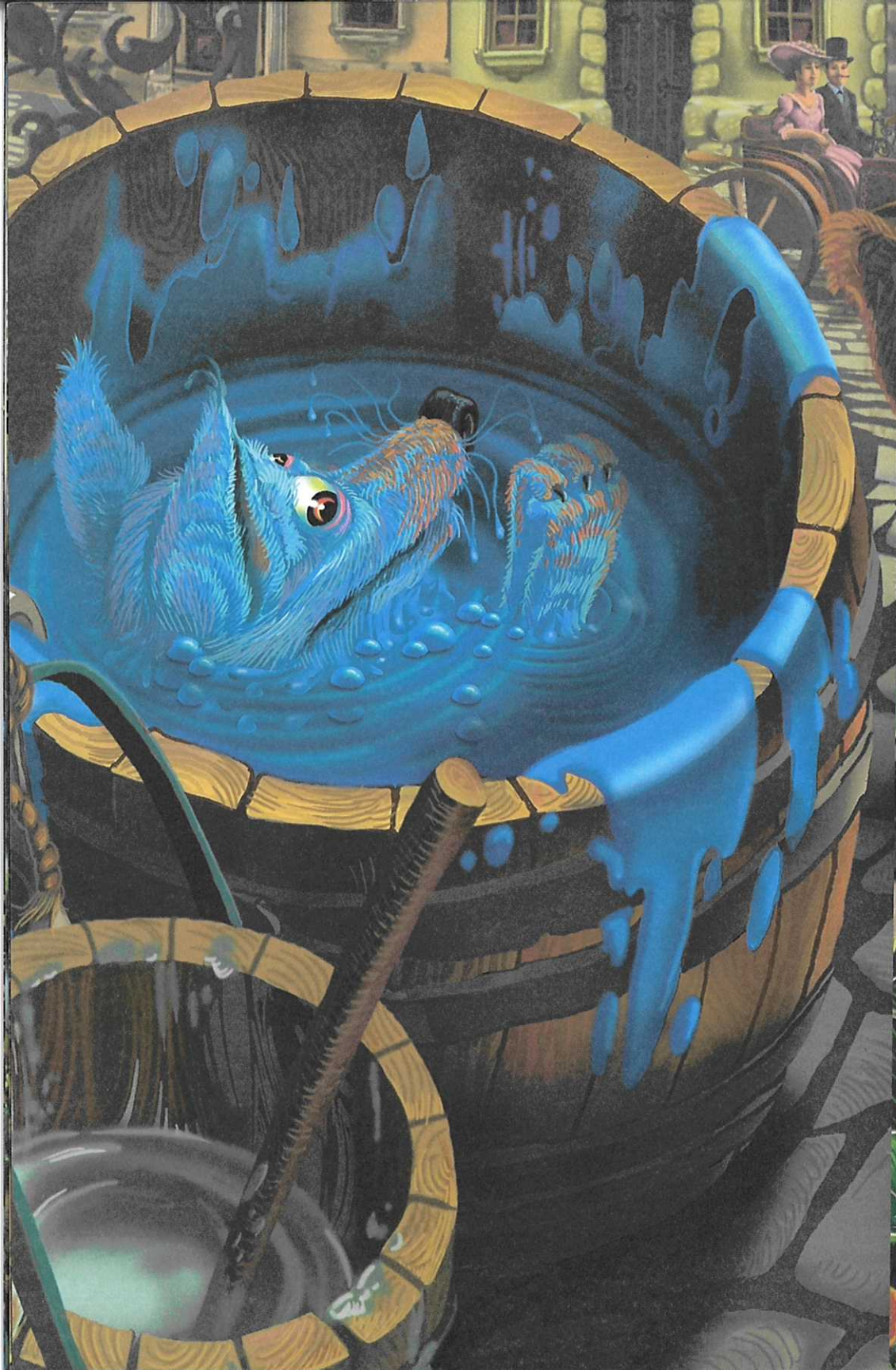
Поміж коноплі та кукурудзи він дістався аж до середмістя. А там крик, шум, гармидер: вози скриплять, колеса туркочуть, коні гримлять копитами, свині квичуть, селяни гойкають...

Але що діяти! Наважився, то треба кінчити те, що зачав. Посидівши пару годин у бур'яні коло плоту, роздивившись потроху, куди і як найліпше бігти, Лис Микита розбігся і одним духом скочив через пліт на вулицю. Вулицею йшло і їхало багато людей, стояла курява. Лиса мало хто й запримітив, і нікому до нього не було діла.

“От Пес так Пес”, — думали собі люди. А Микита тому й рад. Знітився, скулився таровом як не чкурне просто на торговицю.

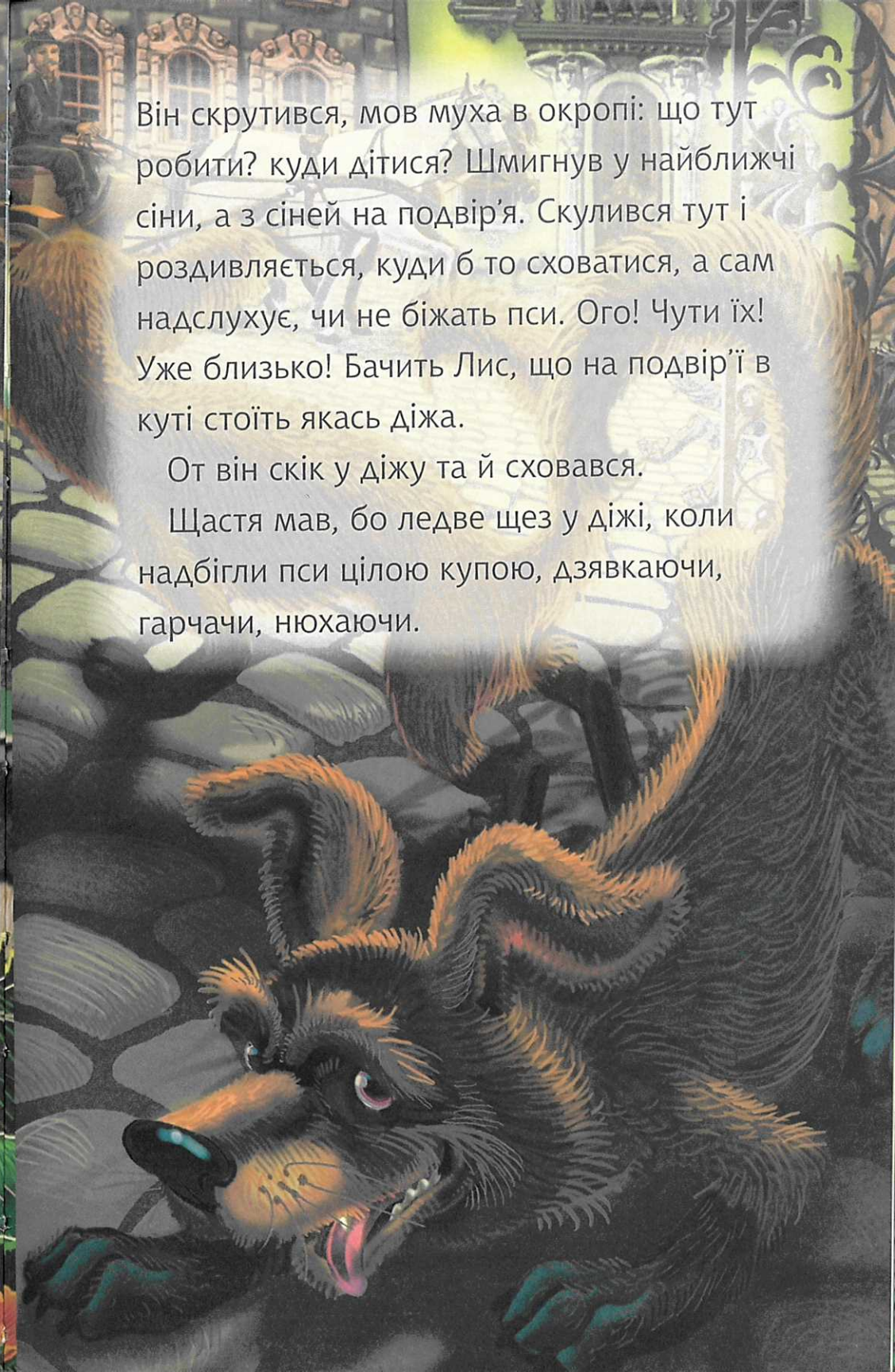
Але не встиг добігти, коли йому навстріч біжить Пес, з іншого боку надбігає другий, там видить третього... Зараз занюхали, хто він, загарчали та й як не кинуться до нього!

Він скрутився, мов муха в окропі: що тут робити? куди дітися? Шмигнув у найближчі сіни, а з сіней на подвір'я. Скулився тут і роздивляється, куди б то сховатися, а сам надслухує, чи не біжать пси. Ого! Чути їх! Уже близько! Бачить Лис, що на подвір'ї в куті стоїть якась діжа.

От він скік у діжу та й сховався.

Щастя мав, бо ледве щез у діжі, коли надбігли пси цілою купою, дзявкаючи, гарчачи, нюхаючи.

— Тут він був! Тут він був! Шукайте його! — кричали передні.

Ціла юрба кинулася по тісенькім подвір'ї, по всіх закутках, порпають, нюхають, дряпають — Лиса ані сліду нема. Кілька разів підходили й до діжі, але негарний запах, який ішов від неї, відганяв їх.

Вкінці, не знайшовши нічого, вони побігли далі. Лис Микита був урятований.

Урятований, але як!

У діжі, що так несподівано стала йому в пригоді, було більше як до половини синьої, густо на олії розведеної фарби.

Вскочивши в сей розчин, Лис Микита в першій хвилі занурився в нього з головою і мало не задушився. Але потім, діставши задніми ногами дна бочки, став собі так, що все його тіло було затоплене в фарбі, а тільки морда, також синьо помальована, трошечки вистирчала з неї. Серце у бідолахи билосся сильно, голод крутив кишки, запах олії майже душив його, але що було діяти!

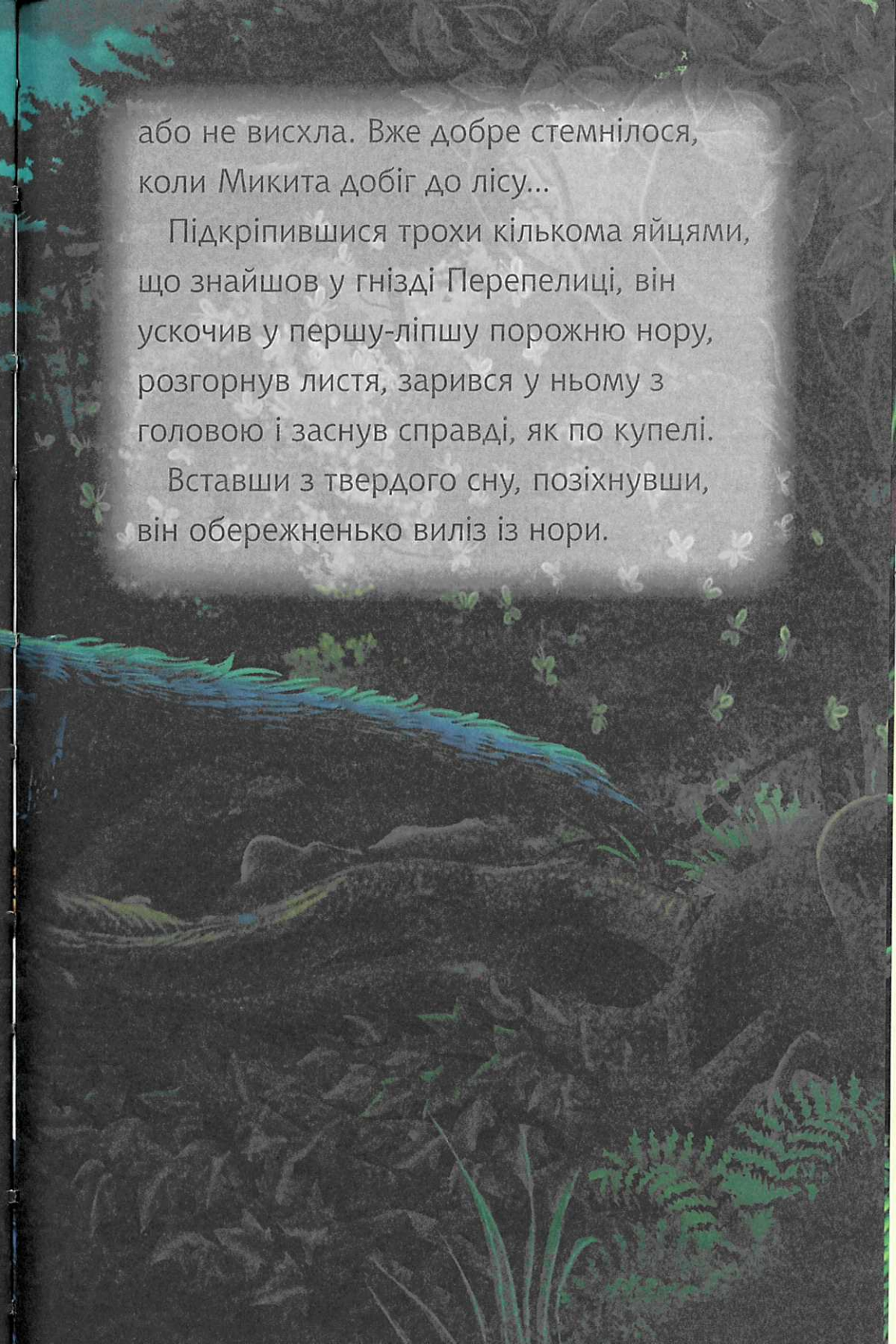

...Аж коли смерклося, Лис Микита прожогом вискочив із своєї незвичайної купелі. Перебіг вулицю і, не спостережений ніким, ускочив до садка, а відси бур'янами, через плоти, через капусти та кукурудзи чкурнув до лісу. Довго ще тяглися за ним сині сліди, поки фарба не обтерлася трохи

або не висхла. Вже добре стемнілося, коли Микита добіг до лісу...

Підкріпившись трохи кількома яйцями, що знайшов у гнізді Перепелиці, він ускочив у першу-ліпшу порожню нору, розгорнув листя, зарився у ньому з головою і заснув справді, як по купелі.

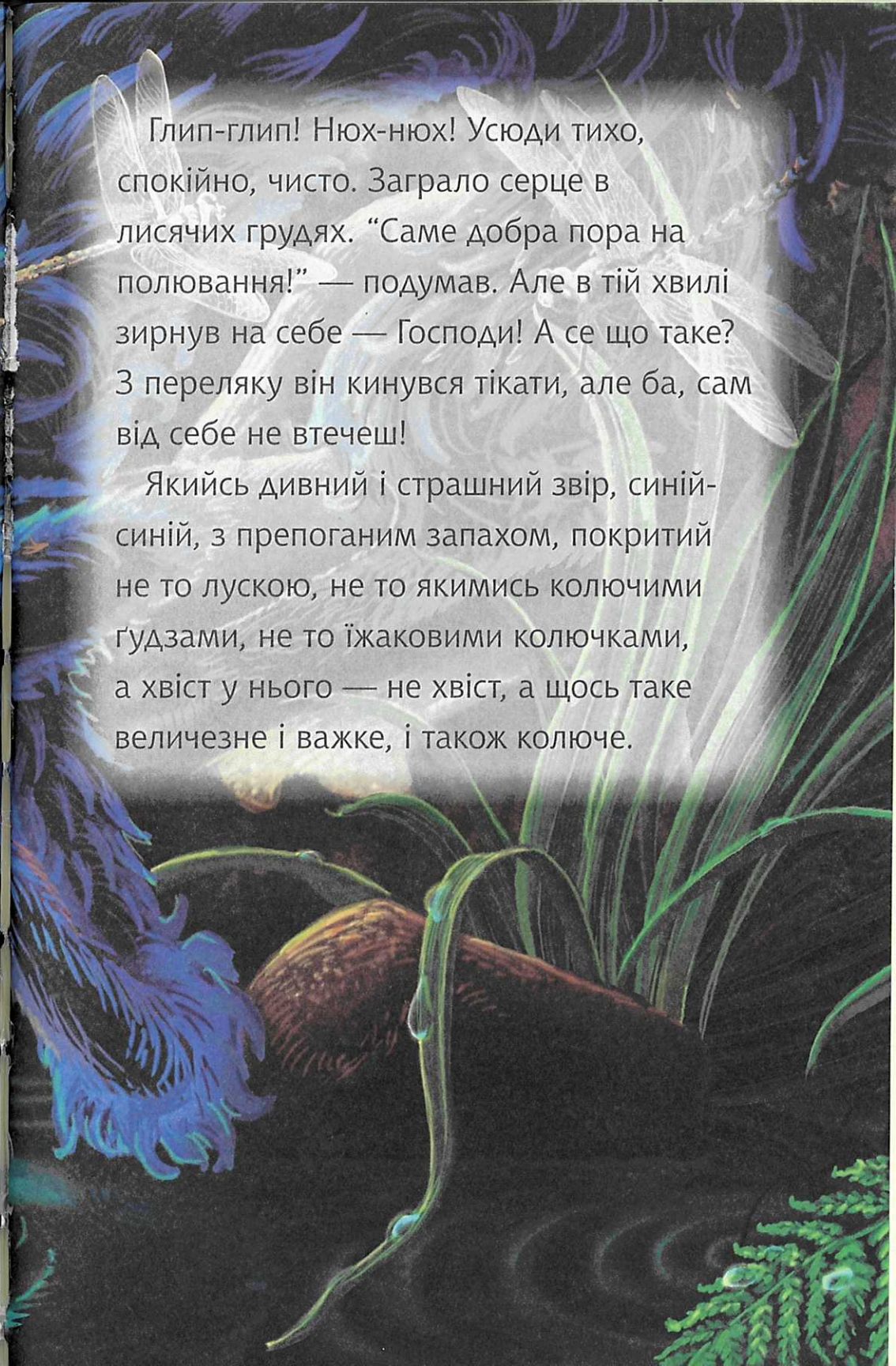
Вставши з твердого сну, позіхнувши, він обережненько виліз із нори.

Глип-глип! Нюх-нюх! Усюди тихо, спокійно, чисто. Заграло серце в лисячих грудях. “Саме добра пора на полювання!” — подумав. Але в тій хвили зирнув на себе — Господи! А се що таке? З переляку він кинувся тікати, але ба, сам від себе не втечеш!

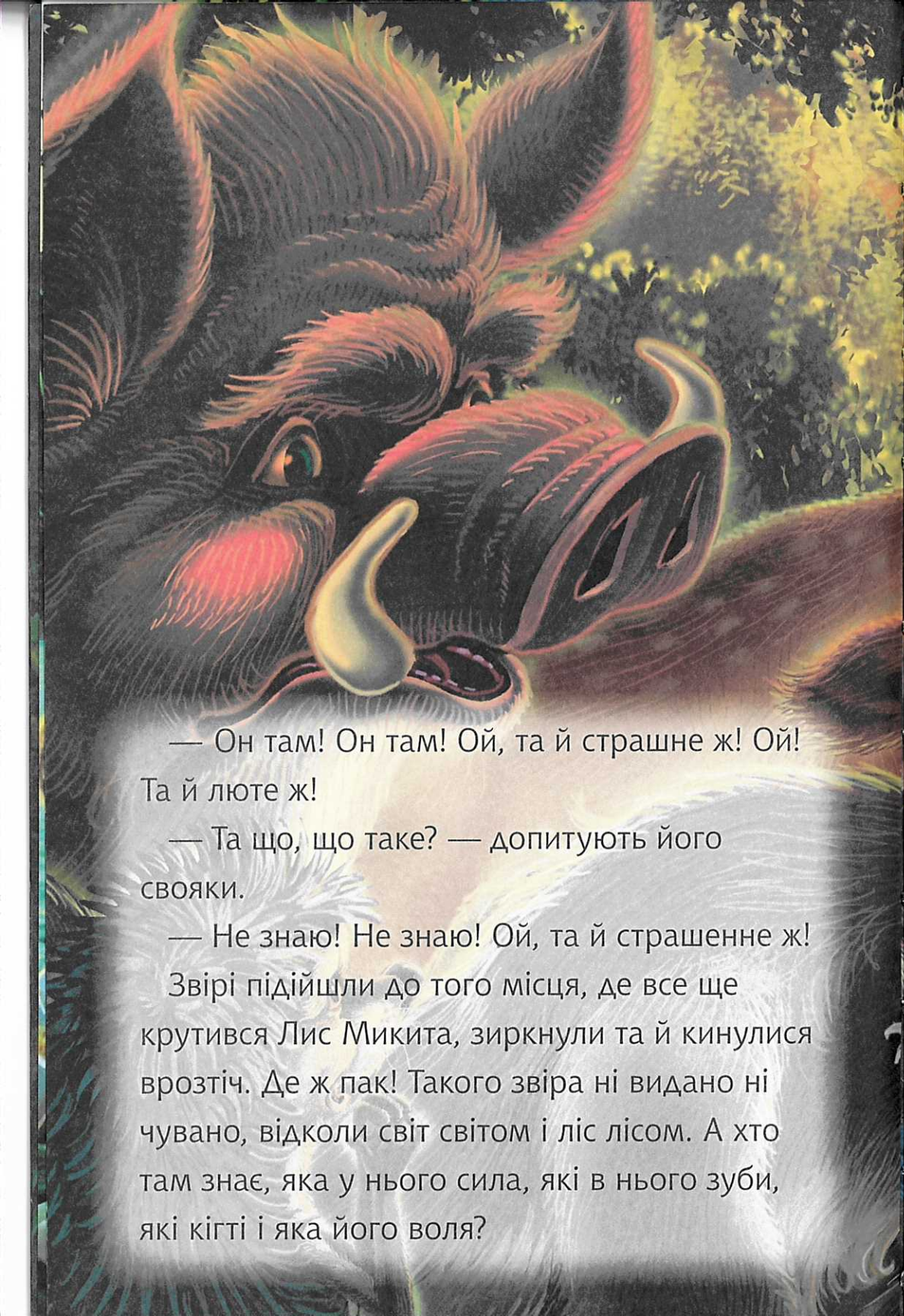
Якийсь дивний і страшний звір, синій-синій, з препоганим запахом, покритий не то лускою, не то якимись колючими гудзами, не то їжаківими колючками, а хвіст у нього — не хвіст, а щось таке величезне і важке, і також колюче.

Став мій Лис, оглядає те чудовище, обнюхує, пробує обтріпатися — не йде. Пробує обкачатися в траві — не йде! Пробує дряпати з себе ту луску пазурами — болить, але не пускає! Пробує лизати — не йде! Надбіг до калюжі, скочив у воду, щоб обмитися з фарби, — де тобі!

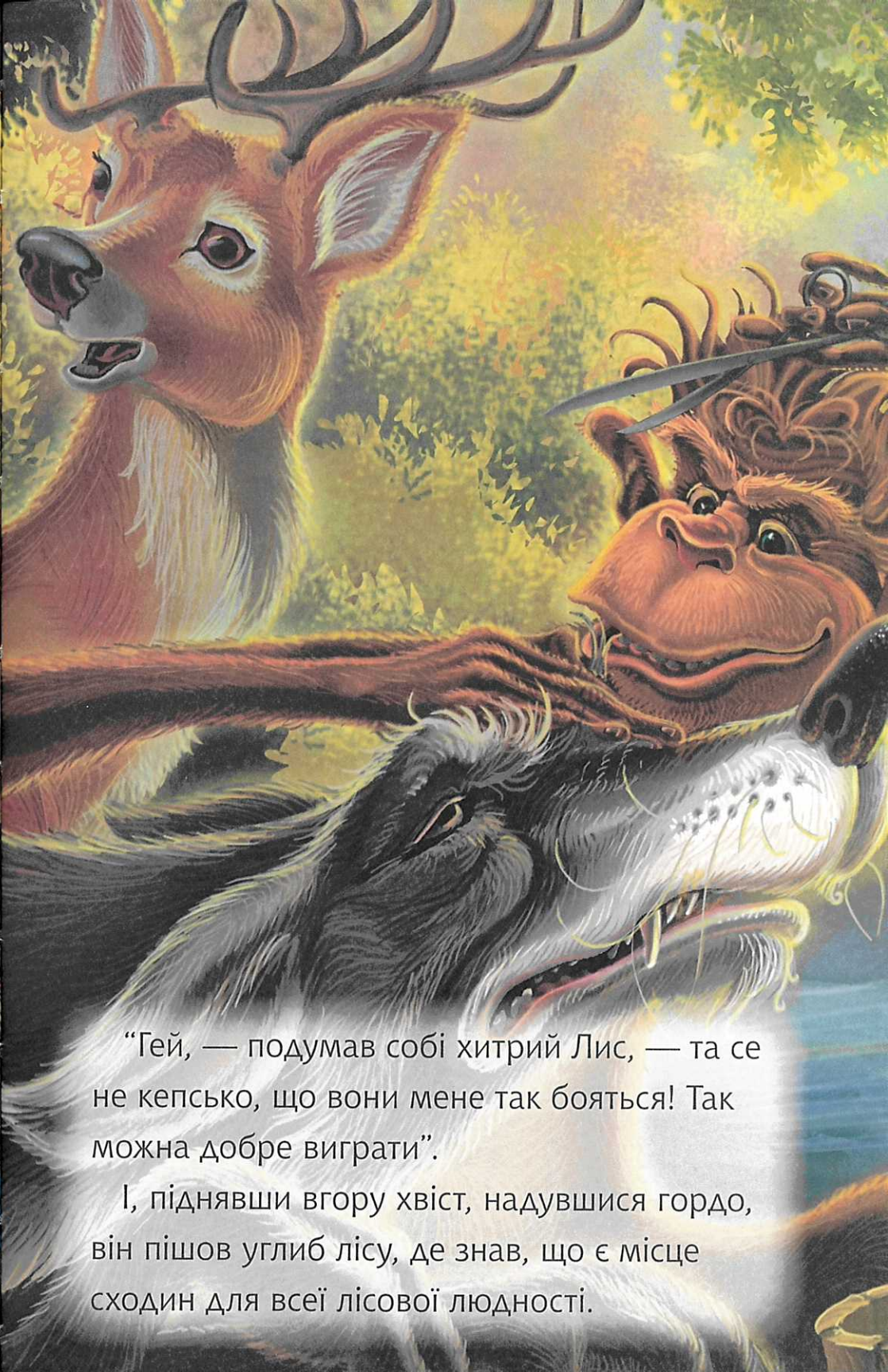
В тій хвилі де не взявся Вовчик-братиқ. Він ще вчора був добрий знайомий нашого Микити, але тепер, побачивши нечуваного синього звіра, аж завив з переляку, а отямившись, як не пішов утікати — ледве хлипає! Надибав у лісі Вовчицю, далі Ведмедя, Кабана, Оленя — всі його питають, що з ним, чого так утікає, а він тільки лепече:

— Он там! Он там! Ой, та й страшне ж! Ой!
Та й люте ж!

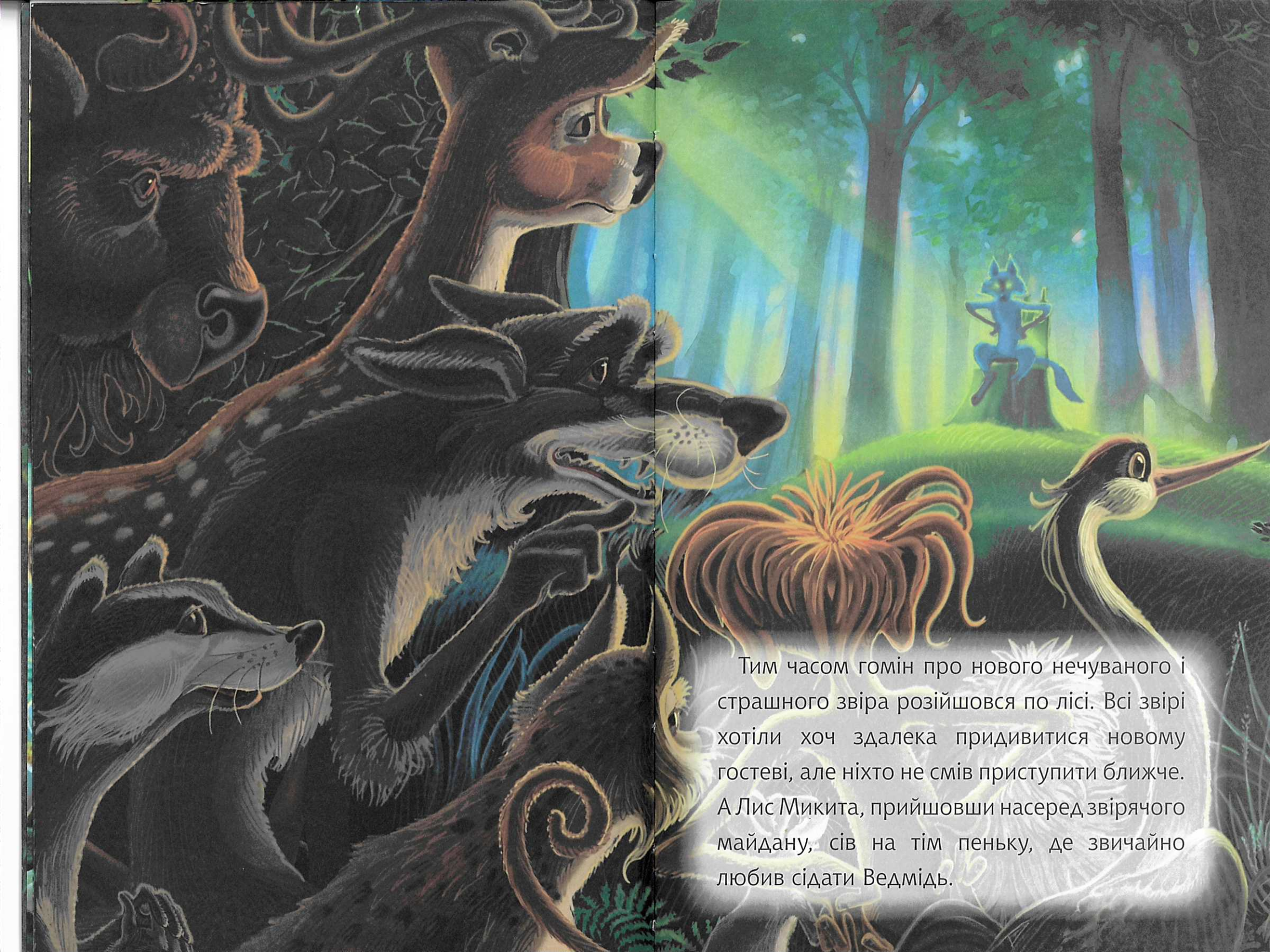
— Та що, що таке? — допитують його
свояки.

— Не знаю! Не знаю! Ой, та й страшенне ж!
Звірі підійшли до того місця, де все ще
крутився Лис Микита, зиркнули та й кинулися
врозтіч. Де ж пак! Такого звіра ні видано ні
чувано, відколи світ світом і ліс лісом. А хто
там знає, яка у нього сила, які в нього зуби,
які кігті і яка його воля?

“Гей, — подумав собі хитрий Лис, — та се
не кепсько, що вони мене так бояться! Так
можна добре виграти”.

І, піднявши вгору хвіст, надувшись гордо,
він пішов углиб лісу, де знав, що є місце
сходин для всієї лісової людності.

Тим часом гомін про нового нечуваного і страшного звіра розійшовся по лісі. Всі звірі хотіли хоч здалека придивитися новому гостеві, але ніхто не смів приступити ближче. А Лис Микита, прийшовши насеред звірячого майдану, сів на тім пеньку, де звичайно любив сидати Ведмідь.

Сів і жде. Не минуло й півгодини, як довкола майдану нагромадилося звірів і птахів видимо-невидимо. Стоять здалека, тремтять...

Тоді Лис перший заговорив до них ласкаво:

— Любі мої! Не бійтеся мене!

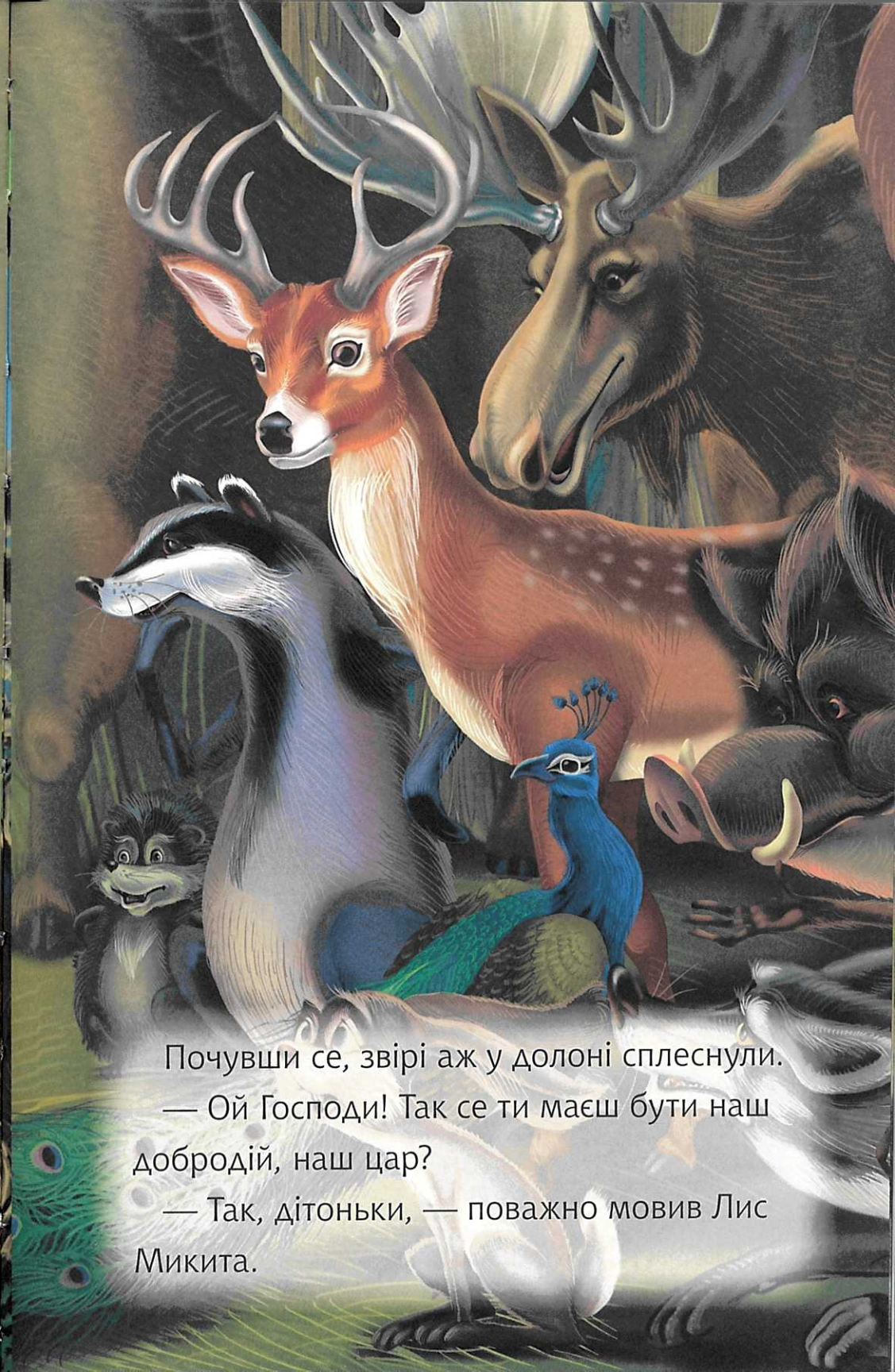
Приступіть ближче, я маю вам щось дуже важливе сказати.

Але звірі не підходили, і тільки Ведмідь, ледве-ледве переводячи дух, запитав:

— А ти ж хто такий?

— Слухайте, любі мої, — говорив Лис Микита, — і тіштеся! Сьогодні рано святий Миколай уліпив мене з небесної глини — придивіться, яка вона блакитна! І, ожививши мене своїм духом, мовив: “Звіре Остромисле! В звірячій царстві запанував нелад, несправедливий суд і неспокій. Іди на землю і будь звірячим царем, заводи лад, суди по правді і не допускай нікому кривдити моїх звірів!”.

Почувши се, звірі аж у долоні сплеснули.
— Ой Господи! Так се ти маєш бути наш добродій, наш цар?

— Так, дітоньки, — поважно мовив Лис Микита.

Нечувана радість запанувала в звірячій царстві. Зараз кинулися робити порядки. Орли та яструби наловили курей, вовки та ведмеді нарізали овець, телят і нанесли цілу купу перед нового царя. Сей узяв часточку собі, а решту розділив між усіх голодних.

Пішли дні за днями. Лис Микита був добрим царем, справедливим і м'якосердним, тим більше, що тепер не

потребував сам ходити на лови. Все готове, зарізане, навіть обскубане і обпатране, приносили йому услужні міністри.

Та й справедливість його була така, як звичайно у звірів: хто був дужчий, той ліпший, а хто слабший, той ніколи не виграв справи.

Жили собі звірі під новим царем зовсім так, як і без нього: хто що зловив або знайшов, той їв, а хто не зловив, той був голоден.

І Лис Микита жив собі, як у Бога за дверми. Тільки боявся, щоб фарба не злізла з його шерсті. Він ніколи не виходив у дощ, не йшов у гущавину, не чухався і спав тільки на м'якій перині.

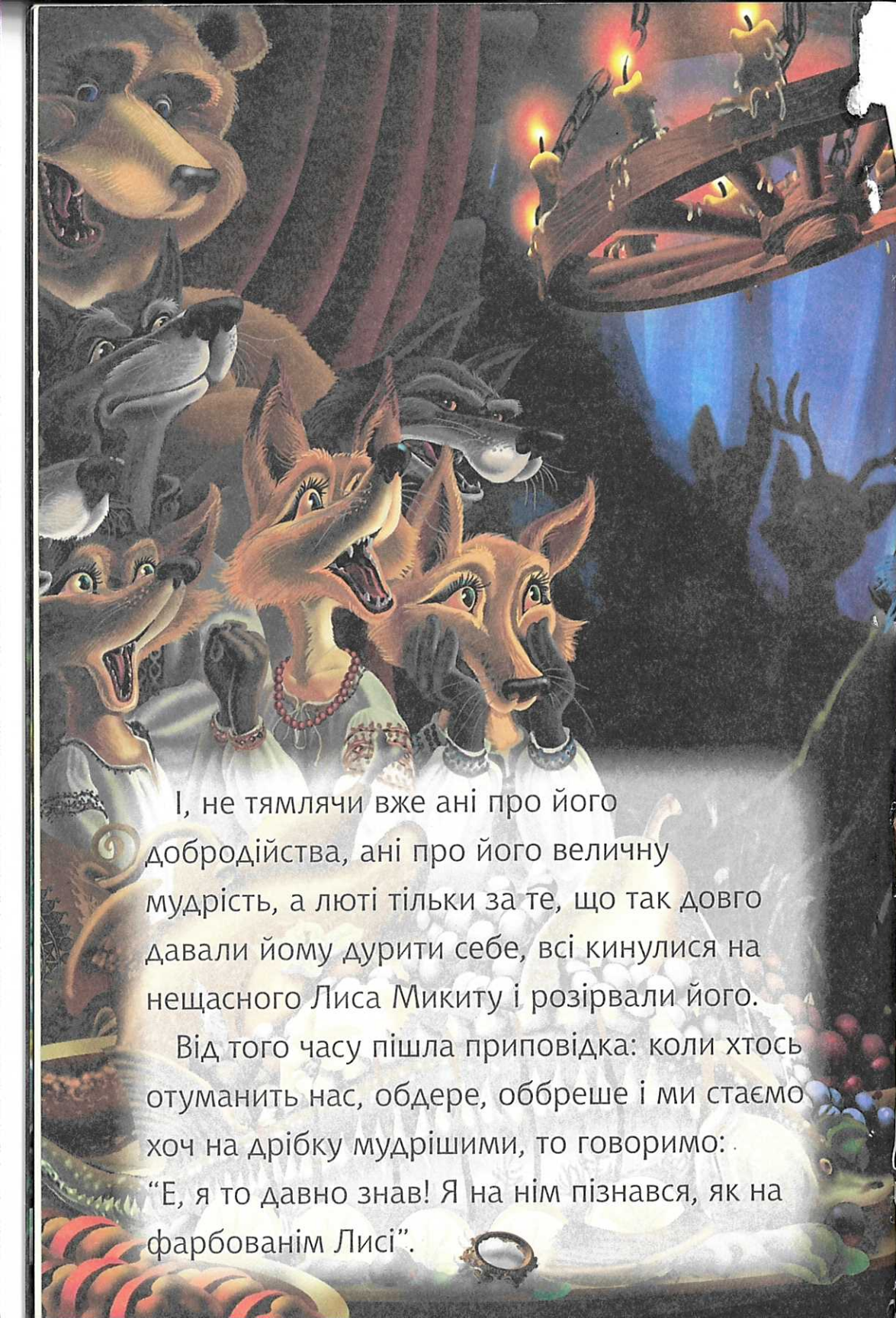
Надходили роковини того дня, коли він настав на царство.

Звірі надумали святкувати врочисто той день і справити при тій нагоді великий концерт.

Зібрався хор. Ведмеді ревли басом, аж дуби тряслися. Вовки витягали соло, аж око в'януло. Але як молоді лисички в народних строях задзявкотили тоненькими тенорами, то цар не міг витримати. Його серце було переповнене, його обережність заснула, і він, піднявши морду, як не задзявкає й собі по-лисячому!

Всі співаки відразу затихли. Всім міністрам і слугам царським відразу мов полуда з очей спала. Та се Лис! Простісінький фарбований Лис! Ах ти, брехуне!

І, не тямлячи вже ані про його добродійства, ані про його величну мудрість, а люті тільки за те, що так довго давали йому дурити себе, всі кинулися на нещасного Лиса Микиту і розірвали його.

Від того часу пішла приповідка: коли хтось отуманить нас, обдере, оббреше і ми стаємо хоч на дрібку мудрішими, то говоримо: .

“Е, я то давно знав! Я на нім пізнався, як на фарбованім Лисі”.